

HỒI 75

HẮC CỐC ĐỘC TRÌ

H

oàng Thượng Chí gật đầu, nói:

- Đến sau thì sao?

Bạch Yêu lễ phép đáp:

- Dạ! Sao đệ tử thấy bà bịt mặt mà trước kia xuất hiện ở Tử Vong Cốc đã cho chúng môn nhân biết tin.

Chàng cảm động vô cùng, biết người đó là Thất Hồn Nhân.

Bạch Yêu liếc mắt nhìn cử chỉ xúc động của Thượng Chí, rồi nói tiếp:

- Bà bịt mặt ấy gọi hai đệ tử, rồi chỉ tới Thiên Nam tìm cách vào trong Ảo Ma Cung làm nội ứng, may ra có thể cứu vãn được danh dự trận vạn kiếp cho bốn môn. Và bà dặn đệ tử phải để ý nhìn mặt thật mặt giả của Chúng môn nhân...

- Khó như vậy, tại sao hai người nhận ta là thật được?

- Nhờ sự chú ý theo dõi môn thần công, và tiếng nói của chúng môn nhân nên đệ tử có thể nhận ra. Bất cứ kẻ nào giả chúng môn nhân, dù tài giỏi đến đâu đệ tử cũng không thể lầm được.

- Có lý!

- Vậy đệ tử xin chúng môn nhân chớ vội trách hai đệ tử.

- Không! Điều này là công lao của hai người rất lớn, đâu phải là tội!

Hắc Bạch Song Yêu cùng cúi đầu nói:

- Tạ ơn chúng môn nhân đại lượng tha thứ cho đệ tử!

Thượng Chí nhìn qua tám vị trưởng lão, giới thiệu cho biết Hắc Bạch Song Yêu đã nhập vào bốn môn. Rồi chàng chiếu theo môn quy cho Hắc Bạch Song Yêu phải hành lễ ra mắt tám vị trưởng lão để xưng đệ tử.

Đang lúc Song Yêu làm lễ với tám trưởng lão, thì từ phía sau hiện ra một lão quái nhân lùn tịt, mập như cái lu.

Thượng Chí liền bước tới, chấp tay nói:

- Kính tạ ơn lão ca ca giúp sức.

Lão lùn xua tay, nói:

- Đứng! Đứng!... Nếu không nhờ Song Yêu ra tay hủy diệt bọn cảnh vệ ở Địa Đạo, bây giờ hết việc rồi, lão xin lui!

- Lão ca ca cần gì phải vội vậy, chúng tôi cũng sắp trở vào Trung Nguyên...

- Người còn việc phải làm, lão không chờ được đâu!

- Không! Ít nhất lão ca ca cũng phải uống cùng chúng tôi một cốc rượu rồi hãy đi!...

- Lão nhận lời nói là tốt rồi! Vì hiện giờ kho rượu ở Họa Hồ Sơn Trang tiểu lão đệ, Địa Hành Tiên đang chờ lão. Thôi lão xin tạm biệt!

Dứt lời, lão lùn lách mình ra khỏi đại điện, rồi chạy đi mất dạng.

Thượng Chí và tám trưởng lão định tiến chân lão lùn, nhưng không kịp gì cả, thì lão phi thân chạy mất...

Lúc này trong Ảo Ma Cung mở ra một cuộc họp, để xử tội Vĩ Nhất Dân đã hiếp sư, diệt tổ. Chiếu theo quy môn thì xử hấn phải chịu tội cực hình. Còn các môn nhân theo hấn thì có kẻ tội nặng bị đuổi ra khỏi cung môn, người tội nhẹ được giam giữ để chờ cải hối.

Sóng gió nổi lên trong Ảo Ma Cung đến ba ngày, ba đêm mới bình ổn.

Đến ngày thứ ba Hoàng Thượng Chí chính thức kế vị chưởng môn. Theo cải chánh mới thì bỏ cái hiệu Đế Quân, chỉ còn xưng là chưởng môn nhân. Ngoài ra những cấp hiệu như tướng quân Đại Vệ cũng bãi bỏ. Trong Nguyên Lão Viện, chỉ định thêm người khác lên thế như Hình Tư, Uy Nghị, Tuần Sát và Võ Tư.

Hắc Bạch Song Yêu được cử làm Hộ Pháp, hầu cận Chưởng môn nhân.

Tiếp đến là tiệc mừng trong Ảo Ma Cung suốt ba ngày đêm.

Cuộc tiệc vừa chấm dứt, Hoàng Thượng Chí chỉ định Thủ Tịch Trưởng Lão, là Đổ Nhất Phi tạm thế chức Chưởng môn, đồng thời lo tu bổ lại phòng ốc trong Ảo Ma Cung.

Thủ Tịch Trưởng Lão Đổ Nhất Phi nhận lệnh, rồi hỏi:

- Hai vị Hộ pháp có đi theo Chưởng môn nhân không?

Thượng Chí biết ý câu nói của Thủ Tịch Trưởng Lão, nên mỉm cười nói:

- Trưởng lão phải chăng còn lo sợ về Thiên Tề Giáo, sẽ đến trả thù?

- Đệ tử thật có ý lo như vậy!

- Hai hộ pháp cần theo tôi đến Đại Lượng Sơn một lần nữa, chừng năm ba ngày sẽ trở về!

- Chưởng môn nhân cần trở về Trung Nguyên nữa chứ?

- Đúng vậy! Tôi còn đại thù chưa báo, ơn nguyện cũng đang chờ tôi!

- Như thế, thì hai vị Hộ pháp phải theo Chưởng môn nhân luôn chứ trở về sao được?

- Không cần! Việc an toàn trong cung trọng yếu hơn!

- Nếu Chưởng môn nhân khi cần tín điều gì, hoặc...

Thượng Chí ngầm nghĩ một lúc, nói:

- Được! Nếu vậy tôi có cần đưa tin gì về, thì sẽ giao cho Nộ Giang Phân Đà của Cái Bang chuyển đạt mệnh lệnh.

Mọi việc trong Áo Ma Cung đều được sắp đặt lại chỉnh đốn. Tất cả đệ tử tiến đưa chưởng môn nhân Hoàng Thượng Chí, và Hộ Pháp Hắc Bạch Song Yêu rời khỏi cung.

oOo

Đại Lượng Sơn là vùng núi rừng trùng điệp, quanh năm không có chân người bước tới.

Một buổi sáng màn sương trắng dày đặc còn dề nặng trên đám rừng cây u tịch, vùng thái dương còn núp bóng dưới biển đông, thì đã thấy ba bóng người xuất hiện nơi chân núi Đại Lượng Sơn.

Ba người này chính là Chưởng Môn Thiên Nam Hoàng Thượng Chí, và Hộ Pháp Hắc Bạch Song Yêu.

Hoàng Thượng Chí đưa tay chỉ vào miệng cốc, nói:

- Theo lời thổ dân thì chỗ này là đường vào núi.

Hắc Yêu cung kính, nói:

- Đệ tử cũng nhận thấy như vậy!

Bạch Yêu liền hỏi:

- Xin chưởng môn nhân, giờ có thể cho hai đệ tử biết đến đây làm việc gì không?

Hoàng Thượng Chí mỉm cười, nói:

- Đến đây là để hoàn thành tâm nguyện mà mấy chục năm nay hai người còn mãi đợi chờ.

Song Yêu xoay mặt nhìn nhau, nhưng chưa kịp đáp lời, thì Thượng Chí đã nói tiếp:

- Hai người trước kia đã có hứa, là sau này được trở lại thành hình như xưa, thì kết hợp thành vợ chồng phải không?

Hắc Yêu cúi đầu, nói:

- Dạ không sai! Nhưng không biết...

- Trong thiên hạ, người biết ai có thể giải được cái độc Dục Hình Độc Quả không?

- Vạn Độc Tổ Sư?

- Vậy thì đúng rồi!

Song Yêu vừa cảm động vừa lo sợ, nói:

- Vạn Độc Tổ Sư còn sống sao!

- Điều đó hiện giờ biết rõ!

Câu nói ấy làm cho Song Yêu cảm thấy thất vọng vô cùng.

Hắc Yêu run run nói:

- Chưởng môn nhân đến đây, chắc cũng chưa có tin tức gì chính xác!

- Phải! Ta chỉ nghe nhiều người nói, Vạn Độc Tổ Sư không thấy có truyền nhân xuất hiện trên giang hồ. Nhưng bốn thân ông ta thì lại ẩn cư trong Hắc Cốc Độc Trì giữa Đại Lương Sơn này!

- Tại Hắc Cốc Độc Trì?

- Phải.

- Theo lời truyền, thì nước Độc Trì người và thú vướng vào đều chết ngay! Vậy...

- Không! Chúng ta cần phải tìm tới đó, thấy tận mắt mới tin được.

Ba bóng người phi thân vào rừng sâu, núi thẳm!

Suốt ba ngày, họ dò giẫm khắp đồi núi Đại Lương Sơn, mà vẫn không tìm được Hắc Cốc.

Hoàng Thượng Chí đi lần này, vì trọng lời hứa, chứ còn hy vọng thành công thì thật là việc mỏng manh.

Song Yêu rất nóng lòng. Vì đây là điều quan trọng cho cả cuộc đời họ, mà mấy mươi năm nay họ đã chịu khổ đau để chờ đợi cái ngày giải nguy.

Ba ngày qua, trong đôi núi âm u, không đem lại cho họ một tia hy vọng nào.

Ba người đều thấm mồ hôi ướt đẫm, tâm thần cảm thấy mệt mỏi. Họ dừng chân lẫn thẩn trên một ngọn đồi đá cây lởm chởm.

Bỗng nghe một tiếng rên thảm thiết, làm cho họ lạnh cả xương sống. Tiếng đó như phát từ dưới lòng đất mà khoảng cách không bao xa.

Thượng Chí nhận định được nơi phát ra tiếng rên đó, liền vẫy tay chỉ cho Hắc Bạch Song Yêu cùng chạy.

Ba bóng người liền dùng thuật lướt ảnh phi thân qua mồm đá hướng Đông. Vượt khỏi đồi đá chừng năm chục trượng, ba người rẽ vào thung lũng rộng hơn mười trượng, hai bên là vách đá cao sừng sững không vào đỉnh núi hướng Bắc.

Chạy hơn một dặm đường, thì ba người gặp, một đám cây dày nghịt chặn mất lối đi. Mọi người lại thêm một lần thất vọng nữa.

Hoàng Thượng Chí cứ rảo bước dọc theo đám cây rậm đến vách đá bên hữu, thì chàng tìm được một lối đi rộng vừa lọt thân người thôi. Bất giác chàng ồ một tiếng nói:

- Có lối vào rồi! Chúng ta đi.

Dứt lời, chàng liền lách mình đi vào. Hắc Bạch Song Yêu cũng vội nổi gót tiến theo...

Đi vào chưa đầy năm trượng, thì Thượng Chí đã gặp một miệng hầm rộng hơn hai thước. Chàng cúi đầu dòm xuống chỉ thấy toàn một màu đen như mực, và hắt lên những mùi ẩm ướt nghe lạnh người.

Song Yêu vội bước tới bên chàng hỏi:

- Chưởng môn nhân định xuống hầm này sao?

Chàng như đang mải mê suy nghĩ đến gì, nên không đáp lời.

Song Yêu thấy thế cũng không dám hỏi nữa, chỉ trở mắt kinh hãi nhìn theo, và tự đoán:

- Có lẽ nào tiếng kêu thảm não đó lại ở dưới hầm này phát ra?...

Thượng Chí lặng lẽ lần bước xuống! Hắc Bạch Song Yêu cũng không còn do dự, vội nhảy theo.

Đi sâu xuống hơn một trăm trượng, thì đáy hầm lại rộng hơn ba căn phòng. Hoàng Thượng Chí đảo mắt nhìn quanh, rồi mỉm một nụ cười đầy hy vọng, nói:

- Nơi này đúng là Hắc Cốc rồi!

Hắc Yêu lễ phép hỏi:

- Chưởng môn nhân chưa đến đây lần nào, tại sao biết được?

- Ta đã được nghe nhiều người kể qua địa thế nơi này rồi.

Hắc Bạch Song Yêu nhìn nhau sững sốt không nói nên lời. Lòng họ như triền miên tưởng nhớ đến hình ảnh tươi đẹp ngày xưa.

Thượng Chí đứng yên một lúc, rồi nói:

- Đây đúng là Hắc Cốc mà hiện giờ đã có một số cao thủ võ lâm xâm nhập nên mới gây ra tiếng thảm khốc lúc nãy đó. Vậy chúng ta tiếng nhanh vào xem.

Ba người vòng theo mé núi chạy thẳng xuống chân lĩnh.

Chớp mắt, họ đã tới dưới lĩnh, quả nhiên gặp một miệng cốc rộng chừng mười trượng, nhìn vào chỉ thấy tối om.

Hoàng Thượng Chí đứng nghe ngóng một lúc, quay lại nói nhỏ với Hắc Bạch Song Yêu:

- Đúng là có một số người đã tới đây trước chúng ta, mà số người ấy không dưới mười người!

Bạch Yêu mơ màng nói:

- Hắc Cốc Độc Trì là nơi nguy hiểm, kẻ nào dám mạo hiểm đến đây hẳn có ý gì với Vạn Độc Tổ Sư chăng?

Thượng Chí khoát tay ngắt lời:

- Tình hình chưa rõ được, chúng ta phải thử thế đi lẹ vào!

Dứt lời, chàng liền nhún mình, phi thân vào Miệng Cốc, Hắc Bạch Song Yêu cũng không chậm nửa bước, tiến vội theo.

Ba bóng người đang lướt nhanh vào bóng tối, thình lình có tiếng hét lớn:

- Đứng lại!

Tiếng gọi vừa dứt, liền có hai người hiện ra chặn đường.

Thượng Chí và Hắc Bạch Song Yêu giật mình dừng bước thấy hai người chặn đường đó là hai gã trung niên Hán tử. Một người tay cầm kiếm đầu quý, một người cầm roi cương cử tiết.

Hai hán tử này lúc đầu tuy có vẻ rất bạo, nhưng khi thấy hai quái nhân Song Yêu, thì mặt họ liền biến sắc.

May lúc này Hắc Bạch Song Yêu đã bịt mặt, chứ không thì hai hán tử đó còn kinh hãi đến bực nào nữa!

Người cầm roi nhìn sững một cái, rồi hét lớn:

- Các người hãy mau lui ra!

Song Yêu hừ một tiếng lạnh lùng, rồi lách mình nhảy xông tới.

Tiếp đến nghe tiếng rên rất đau đớn, thì hai Hán tử gần đường đã chết trong tay của Song Yêu rồi.

Thượng Chí cau mày, nói:

- Các người không nên giết cẩu thả như vậy?

Song Yêu hoảng hốt cúi đầu không dám nói một lời.

Thượng Chí lại nói tiếp:

- Đây là cơ hội để chúng ta dò xét tin tức, mà các người giết mất hai người ấy thì thật đáng tiếc.

- Đệ tử rất đắc tội!...

- Thôi! Chúng ta đi.

Ba người lại lần theo đường hầm tối ngòm, tiến sâu vào.

Đường đi càng lúc càng quanh co khúc khuỷu, thỉnh thoảng lại gặp những mô đá nhô ra như những bóng ma chặn đường. Cảnh tượng này dù người gan dạ đến đâu cũng phải lạnh mình.

Chớp mắt, ba người đã chạy hơn ba dặm đường hầm. Bỗng Thượng Chí dang tay ra, dừng chân, nói:

- Đã tới nơi rồi! Bên Độc Trì có rất đông người! Chúng mình tiến vào thật nhẹ nhàng đừng để lộ tung tích, mới tìm hiểu được hành động của họ.

Hắc Bạch Song Yêu sẽ lén đứng lại, cúi đầu tuân lệnh, rồi trở mắt nhìn xa ngoài mấy chục trượng về phía trước thấy ánh nước lấp ló trắng như bạc nhá nhem trong bóng tối. Bên đá lờ mờ nhiều bóng người thấp nhỏ.

Song Yêu nhẹ bước theo sát Hoàng Thượng Chí, tiến tới bên Độc Trì...

Ba người tiến đến cách chừng tám thước, liền dừng lại ẩn núp. Sáu ánh mắt chăm chăm nhìn tới không chớp! Độc Trì lớn chừng nửa mẩu, chung quanh có đến mười mấy người đang đứng nhìn nhau. Trong đó nổi bật nhất là người mặc áo dài đen, trên ngực thêu một đồ án màu trắng.

Thượng Chí rất ngạc nhiên! Lối ăn mặc của người áo dài đen chính là một trong bốn sứ giả của Thiên Tề Giáo. Chàng tự hỏi:

- Thiên Tề Giáo phái người đến Hắc Cốc để làm gì?

Lại thêm một lão già đứng trong số đó cũng mặc áo dài đen nhưng không có thêu trước ngực.

Vừa lúc lão già áo đen quay mặt lại, Hoàng Thượng Chí thất kinh, thấy đó là Độc Quân Dư Hóa.

Độc Quân Dư Hóa là tay độc vật lừng danh trên giang hồ, mà hôm nay cũng có mặt nơi đây, thì rõ việc này không phải đơn giản được.

Trước chân Dư Hóa lại có một xác người nằm thở thoi thóp, thông đôi chân xuống Độc Trì.

Người áo đen trước ngực có thêu đồ án màu trắng đưa tay chỉ vào xác người nằm thoi thóp nói:

- Dư Đường Chủ! Ta nhận thấy thuốc giải độc của người không linh nghiệm tý nào, chỉ làm mất mạng một vị dùng môn mà thôi.

Dư Hóa vội nói:

- Giáo Chủ ra lệnh là phải dùng hết mọi thủ đoạn để lấy cho kỳ được chất độc của Vạn Độc Tổ Sư. Nếu ta thu hết những độc kinh còn lại đó, thì sau này trên thế gian ai còn dám đối địch nữa...

- Đâu dễ vậy Vạn Độc Tổ Sư nếu còn ẩn mình trong Độc Trì, thì những chất độc thừa thãi đó có nghĩa gì! Một khi ông ta xuất hiện...

- Vũ huynh quá lo xa! Nếu ông ta còn sống đâu dễ gì điếm nhiên, để cho chúng mình quấy rối. Nơi đây một ngày đêm mà không phản ứng?

Một người tóc dài bù xù ngoảnh mặt cười hì hì, nói:

- Dư Đường Chủ đã được cái hiệu là Độc Quân, mà không phân biệt được chất độc của Độc Trì sao?

Thiên Tê Sứ Giả họ Vũ cũng cười nhạt, nói:

- Thuốc kháng độc của Dư Đường Chủ, đã thấy rõ là vô hiệu thì...

Dư Hóa liền ngắt lời, nói:

- Các vị đừng nóng tính, hiện giờ tôi có đem theo hai thứ thuốc kháng độc. Nếu thứ thuốc lúc đầu không linh, thì thứ thuốc sau này chắc phải hiệu nghiệm. Thôi mời vị vào thoa thử thuốc này xem.

Vừa nói, Dư Hóa vừa chỉ tới một hán tử mặc áo da thú đứng bên người tóc xù.

Mặt hán tử đỏ biến sắc, hấn run rẩy cởi chiếc áo thú. Còn Dư Hóa thò tay vào túi lấy ra một cái bình sành, đổ ra một chất nước màu đỏ, thoa khắp thân thể cho gã hán tử, rồi mới mặc chiếc áo thú vào.

Độc Quân Dư Hóa thoa thuốc xong, lại căn dặn Hán tử:

- Người lặn xuống nước phải luôn luôn đảo mắt nhìn chung quanh Độc Trì. Khi thấy có gì lạ phải lo nhảy lên báo tin, để chúng ta kịp thời đối phó.

Hán tử mặt xám ngắt, gật đầu tuân lệnh. Hấn từ từ bước tới bên Độc Trì, đứng do dự một lúc, mới thò xuống nước một chân...

Mọi người đều chăm chú nhìn từng cử chỉ đau đớn của hán tử.

Hoàng Thượng Chí bất giác giật mình. Bấy giờ chàng mới biết những người này được lệnh của Thiên Tê Giáo Chủ, đến đây để mưu lấy được những Độc Kinh còn sót lại của Vạn Độc Tổ Sư.

Bỗng phát ra một tiếng rên thảm thiết, khiến ai nấy đều lạnh mình! Hán tử đó đã lặn lộn dưới Độc Trì, làm nước văng tung tóe. Hấn chết đờ trên mặt nước.

Bọn người đứng chung quanh đó trở mắt kinh hãi nhìn nhau, nói không ra tiếng.

Thượng Chí thấy thế cũng phải le lưỡi, thầm nói:

- Độc Trì thật rùng rợn chưa từng thấy.

Thiên Tê Sứ Giả trầm giọng, nói:

- Dư Đường Chủ! Người còn cách gì khác nữa không?

Dư Hóa tái mặt, đứng gằm đầu không dám nói một lời.

Gã tóc xù lạnh lùng, hỏi:

- Vũ huynh! Vũ huynh còn sai khiến gì nữa không?

- Có!

Dư Hóa giật mình, vội hỏi:

- Vũ huynh còn thừa lệnh gì của Giáo Chủ sao?

- Phải! Chúng ta cần phải hủy phá Hắc Cốc và Độc Trì này!

- Lắp lại Độc Trì?

- Ừ!

- Việc này hơi quá...

- Sao?

- Có thể tìm cách khác không?

- Lệnh của Giáo Chủ hễ dùng không được thì phải phá đi, để sau này người khác khỏi dùng được!

- Vũ huynh quá lo xa. Mấy mươi năm nay chưa từng có một bóng người nào lên tới Độc Trì. Hơn nữa theo đường chủ dám tự đặt là trên thiên hạ, không một ai có thể giải được cái độc này đâu!

- Hừ! Dư Đường Chủ đã quá chủ quan rồi!...

- Sao? Vũ huynh quả quyết như thế?

- Theo tôi được biết thì trên đời còn có một người không sợ kỳ độc!

Độc Quân Dư Hóa ngạc nhiên, hỏi:

- Ai?

- o O o -